

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého,
Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **Mgr. S. W.**, narozená X,
bytem X,
zastoupená advokátem JUDr. Janem Walterem,
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2020, č. j. KUUK/009087/2020/UPS,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2020, č. j. KUUK/009087/2020/UPS, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Vejprty (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 19. 12. 2019, č. j. MU-VEJ/267/2019/taj (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím povinný subjekt podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), částečně odmítl žádost žalobkyně ze dne 4. 9. 2018 o poskytnutí informací, a to v bodech Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

2, 3 a 5, s odůvodněním, že požadovanou informaci nedisponuje. V této žádosti o poskytnutí informací žalobkyně požadovala poskytnutí následujících informací: „1. sdělení, zda Váš úřad vyřizoval stížnost ze dne 20. ledna 2016 na postup Ing. B. Š., vedoucí stavebního úřadu Vejprty, 2. sdělení pod jakým číslem jednacím/spisovou značkou byla tato stížnost vyřizována, 3. sdělení, které úřední osoby byly pověřeny vyřizováním této žádosti, 4. sdělení, kdy byla stížnost Vašemu úřadu doručena a 5. poskytnutí písemnosti, kterou byl stěžovatel vyrozuměn o vyřízení stížnosti.“ Žalobkyně se v žalobě zároveň domáhala toho, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí a nařídil povinnému subjektu poskytnout žalobkyni vyžádané informace. Zároveň požadovala, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně uvedla, že dne 4. 9. 2018 požádala povinný subjekt na základě InfZ o výše uvedenou informaci. Na žádost o informaci povinný subjekt nereagoval, proto žalobkyně podala dne 20. 9. 2018 na jeho postup stížnost, kterou se domáhala, aby žalovaný přikázal povinnému subjektu, aby o žádosti o informace rozhodl. Žalovaný vydal dne 5. 10. 2018 rozhodnutí, kterým přikázal povinnému subjektu, aby žádost žalobkyně vyřídil. Žalobkyně však neobdržela od povinného subjektu žádnou písemnost. Žalovaný proto vydal dne 9. 11. 2018 opatření proti nečinnosti, kterým povinnému subjektu nařídil žádost vyřídit, načež povinný subjekt zareagoval dopisem ze dne 28. 11. 2018, avšak žalobkyni neposkytl žádnou z výše uvedených informací, proto byla žalobkyně nucena dne 28. 11. 2018 znovu podat stížnost. Žalovaný postup povinného subjektu potvrdil a dospěl k závěru, že informace poskytnuty byly. Ochranu před nečinností povinného subjektu poté poskytl až zdejší soud rozsudkem ze dne 10. 12. 2019, č. j. 15 A 222/2018-49, který uložil povinnému subjektu žádost vyřídit. Dne 19. 12. 2019 žalobkyně obdržela od povinného subjektu rozhodnutí, ve kterém poskytl informace pouze k bodům 1 a 4 žádosti o informace; ve zbylém rozsahu předmětnou žádost odmítl s odůvodněním, že informace neexistuje.
3. Žalobkyně v žalobě namítla, že rozhodnutí povinného subjektu nebylo dostatečně odůvodněno dle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63, a ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109. Konstatovala, že již v odvolání namítala, že rozhodnutí povinného subjektu bylo nedostatečně odůvodněno, neboť povinný subjekt v něm neprokázal, že vyvinul úsilí k dohledání vyžádaných informací. Žalovaný se v odvolacím řízení s odvolací námitkou žalobkyně nevypořádal a odůvodnění rozhodnutí nedoplnil. Žalobkyně pokračovala, že požadavek na to, aby správní orgán prokázal náležité úsilí o vyhledání informace, vyplývá z § 68 odst. 3 správního řádu. Na podporu svého názoru odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2015, č. j. 5 As 24/2015-36, a ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014-41.
4. Žalobkyně dále ve vztahu k nedostatečnému odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu namítla, že povinný subjekt v něm nedoložil, že nemá povinnost informací disponovat. Z rozhodnutí žalovaného ani z prvostupňového rozhodnutí podle názoru žalobkyně žádným způsobem nevyplývá, jakým způsobem, a zda vůbec se povinný subjekt snažil zjistit, zda informacemi disponuje. Tento požadavek dle žalobkyně rovněž vyplývá z § 68 odst. 3 správního řádu a na podporu svého názoru odkázala na rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 9. 2. 2012,
č. j. 1 As 141/2011-67.

5. Žalobkyně také uvedla, že rozhodnutí žalovaného je založeno na nesprávné právní úvaze o tom, že povinný subjekt není povinen vytvořit informace v případě, že má povinnost určitými informacemi disponovat a zjistí, že tyto informace k dispozici nemá. V této souvislosti žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014-41. Vzhledem k obsahu předmětné stížnosti se žalobkyně domnívala, že je to povinný subjekt, který byl podle § 175 odst. 4 správního řádu příslušný k vyřízení stížnosti ze dne 20. 1. 2016.
6. Žalobkyně uvedla, že byla zkrácena na svém právu na informace, které je zaručeno čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, a to nezákonným rozhodnutím žalovaného, který nedostál své povinnosti zjednat nápravu a neochránil žalobkyni před nesprávným rozhodnutím povinného subjektu. Rozhodnutím žalovaného tak došlo k faktickému odepření informace.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný uvedl, že lze žalobkyni přisvědčit v tom smyslu, že odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu je poměrně stručné. Z § 3 odst. 3 InfZ lze dovodit, že se poskytování informací podle tohoto zákona vztahuje k poskytování informací, které fakticky existují, nikoli poskytování neexistujících informací. Žalovaný zdůraznil, že InfZ neslouží k nápravě nesprávného postupu správního orgánu.
8. K námitce nedostatečného odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu žalovaný poukázal na skutečnost, že odmítnutí části žádosti by nezměnilo ani případné doplnění odůvodnění rozhodnutí. Žalovaný uznal, že povinný subjekt byl nepochybně nečinný při vyřízení stížnosti ze dne 20. 1. 2016, nicméně toto pochybení nelze napravit vytvořením nové informace na základě podané žádosti o poskytnutí informace dle InfZ.
9. Žádost o poskytnutí informace ze dne 4. 9. 2018 byla podána pouze jako obstrukční, přesto se povinný subjekt žádostí zabýval. Žalovaný zdůraznil, že smyslem a účelem práva na informace je veřejná kontrola výkonu státní moci. Žalobkyně však nežádá žádné nové informace, nýbrž takové, které se týkají žádostí, které podala ona sama, přestože jí musí být způsob vyřízení znám.

Další vyjádření žalobkyně

10. Žalobkyně ve svém podání ze dne 14. 3. 2020 uvedla, že úvahu o tom, že informace neexistuje, jelikož stížnost nebyla vyřízena, byla učiněna až žalovaným, povinný subjekt tuto úvahu neprovedl a úvaha mu byla podsunuta až žalovaným. Žalobkyně dále namítala, že se žalovaný neřídil pravidlem dovozeným Nejvyšším správním soudem, že když povinný subjekt danou informací nemá, je povinen ji vytvořit v případech, kdy je povinen danou informací disponovat. Žalobkyně nesouhlasila s tím, že se toto pravidlo uplatní jen v případech, pokud již informace existovala, ale došlo k jejich vymazání. Žalobkyně poukázala na to, že z výše uvedených rozsudků Nejvyššího správního soudu nevyplývá, že by se toto pravidlo vztahovalo pouze na případy, kdy dané informace již v minulosti existovaly. Závěrem žalobkyně uvedla, že stížnost, která byla předmětem její žádosti o informace, sama nepodávala, doklad o vyřízení stížnosti nemá, tudíž jej nemohla předložit. O jejím vyřízení se dozvěděla až z rozhodnutí ze dne 19. 12. 2019, ze kterého se dozvěděla, že se stížností zabývala rada města a zastupitelstvo města Vejprty. Zdůraznila, že cílem

žádosti žalobkyně bylo potvrdit nebo rozptýlit pochybnosti žalobkyně o náležitém postupu správních orgánů při vyřizování stížnosti na postup povinného subjektu.

11. Ve svém podání ze dne 16. 4. 2021 označeném jako „Doplnění repliky“ žalobkyně uvedla, že oprávněným zájmem žalobkyně je možnost nerušeného užívání rekreační chalupy v obci Kovářská č. p. 132, jíž je žalobkyně majitelkou. Od roku 2009/2010 je však její zájem dotčen hlukovými imisemi produkoványými provozem blízkého pilařského závodu „Pila Kovářská“. Žalobkyně sdělila, že její právní zástupce zjistil, že závod je provozován v rozporu se zákonem. Žalobkyně se stížností ze dne 20. 1. 2016 obrátila na vedoucí stavebního úřadu Ing. Boženu Ševčíkovou, která nereagovala na podněty, aby zabránila, že v průběhu zkušebního provozu závodu docházelo k používání venkovních zdrojů hluku na pozemcích, s nimiž pro tento účel nepočítá projektová dokumentace stavby. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nebyla o vyřízení stížnosti nijak informována, rozhodla se uplatnit své právo na informace, což učinila předmětnou žádostí ze dne 4. 9. 2018 u povinného subjektu, tentýž dotaz učinila i u žalovaného a nadřízeného orgánu Ministerstva pro místní rozvoj, z jejich odpovědí však vyplynulo, že vyžádané informace nemají. Závěrem žalobkyně dodala, že stížnost ze dne 20. 1. 2016 i žádost o informace ze dne 4. 9. 2018 sledují ochranu legitimního zájmu žalobkyně.

Posouzení věci soudem

12. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
13. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
14. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Soud ze spisového materiálu zjistil obsah žádosti o informace ze dne 4. 9. 2018 a stížnosti na postup povinného subjektu podle § 16a odst. 1 písm. b) InfZ ze dne 20. 9. 2018 tak, jak je žalobkyně popsala v žalobě. Dne 19. 12. 2019 žalobkyně obdržela od povinného subjektu rozhodnutí, ve kterém poskytl informace pouze k bodu 1. žádosti o informace, a to tak, že sdělil, že povinný subjekt stížnost ze dne 20. 1. 2016 nevyřizoval. Tuto problematiku projednávala rada města a poté i zastupitelstvo města. K bodu 4. předmětné žádosti povinný subjekt uvedl, že stížnost byla doručena dne 20. 1. 2016. Ve zbylém rozsahu (body 2, 3 a 5 žádosti o informace) poskytnutí informací odmítl s odůvodněním, že tyto neexistují. Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala odvolání, ve kterém namítala nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí, neboť povinný subjekt podle názoru žalobkyně neprokázal vyvinuté úsilí k dohledání informací a nezabýval se tím, zda

mu ze zákona nevyplývá povinnost informacemi disponovat. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.

16. Nejprve se soud zabýval námitkami ve vztahu k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že rozhodnutí povinného subjektu bylo nedostatečně odůvodněno, neboť z něj není zřejmé, zda povinný subjekt vyvinul dostatečné úsilí k dohledání vyžádaných informací a rovněž z něj nevyplývá, že povinný subjekt nemá povinnost vyžádanými informacemi disponovat. Těmto námitkám soud nepřisvědčil.
17. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
18. S odkazem na shora citované ustanovení správního řádu soud předně konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky NSS ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, nebo ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002-25).
19. Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Upozornit lze též na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009-73, dle kterého *„účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy“*.
20. Soud dále uvádí, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje v souladu se zásadou jednotnosti správního řízení jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65), přičemž účelem řízení před odvolacím správním orgánem je napravovat případná pochybení správního orgánu prvního stupně. Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29, nebo ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47).
21. Soud konstatuje, že v tomto případě povinný subjekt odmítl poskytnout část informací s odůvodněním, že požadované informace neexistují. V uvedeném případě tedy došlo k odmítnutí poskytnutí určitých informací z tzv. faktického důvodu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2008, č. j. 2 As 71/2007-56). Je pravdou, že odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu je velice stručné. V tomto směru však bylo rozhodnutí povinného subjektu doplněno rozhodnutím žalovaného, který v odůvodnění vysvětlil, že povinný subjekt částečně odmítl žádost v bodech 2, 3, a 5 z faktického Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

důvodu, jelikož předmětnými informacemi nedisponuje. Žalovaný tak v odvolacím řízení napravil stručnost odůvodnění povinného subjektu. Rozhodnutí povinného subjektu ve spojení s rozhodnutím žalovaného tedy bylo přezkoumatelné, neboť důvody odmítnutí části informací požadovaných žalobkyní v žádosti jsou z odůvodnění zřejmé a rozhodnutí vyhovuje požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu. Ze sdělení k bodům 1 a 4 žádosti o informace přitom jasně vyplývá, že stížnost ze dne 20. 1. 2016 byla postoupena radě města.

22. Soud podotýká, že žalobkyní odkazovaný závěr Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014-41, na projednávanou věc nedopadá, neboť se týká situace, kdy povinný subjekt zjistí, že požadované informace má, i když je ze zákona shromažďovat nemusí a dále pokud zjistí povinný subjekt, že požadované informace již nemá, jelikož byly vymazány nebo odstraněny. V projednávané věci však žádná z výše uvedených situací nenastala, neboť povinný subjekt stížnost postoupil a z toho plyne, že informacemi nedisponuje.
23. Účelem InfZ je úprava poskytování informací evidovaných povinnými subjekty veřejnosti (srov. § 1 InfZ), tento zákon však neslouží k revizi nebo kontrole předchozích postupů či rozhodnutí správních orgánů. Žalobkyně se v projednávaném případě dožadovala výsledků přešetření stížnosti, ačkoliv z poskytnutých sdělení je patrné, že přešetření povinným subjektem nebylo provedeno. Žalobkyně tudíž evidentně nesouhlasí s postoupením stížnosti s tím, že k jejímu vyřízení byl příslušný povinný subjekt.
24. K přezkumu správnosti závěrů a postupu žalovaného ve věci přešetření způsobu vyřízení stížnosti podle § 175 odst. 7 správního řádu však InfZ neslouží. V případě, že by byl postup povinného subjektu nesprávný a bylo jeho povinností stížnost vyřídit, nikoliv postoupit radě města, nelze se nápravy domáhat prostřednictvím InfZ. Daná námitka proto není důvodná.
25. Na závěr se soud zabýval námitkou žalobkyně, že byla zkrácena na svém právu na informace zaručeném čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.
26. K uvedené námitce soud považuje za nutné zdůraznit, že smyslem ústavně zaručeného základního práva na informace, realizovaného prostřednictvím InfZ, je umožnit a usnadnit efektivní veřejnou kontrolu výkonu veřejné moci tím, že povinný subjekt informuje o své činnosti oprávněné subjekty (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2019, sp. zn. II. ÚS 618/18), nikoli povinný subjekt přinutit k tomu, aby vydal rozhodnutí, které si žadatel o informace přeje (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 4. 2020, č. j. 15 A 121/2019-37). Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí je patrné, že žalobkyně byla vyzooměna o tom, že požadovanými informacemi povinný subjekt nedisponoval. Jak je výše uvedeno, soud vzhledem ke skutkovým okolnostem případu tento postup akceptuje. V této věci tak byl naplněn smysl a účel ústavního práva na informace, tak jak jej vykládá i Ústavní soud. Námitky, že žalobkyně byla zkrácena na právu na informace zaručeném čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, nejsou důvodné.
27. S ohledem na výše uvedené tak soud uzavírá, že neshledal žalobní námitky důvodné, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti dle

obsahu soudního spisu nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 26. září 2022

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu